

Ivo Svetina

IZREKI

1.

Če si zaželiš hipa spokojnega, ne išči samote, posrebrene z mesečino, ne išči kraja, kjer ptičje petje spremlja pesem potoka. Spomni se na svojo smrt in boš mesečina in ptičje petje in potok, večno tekoč skoz mir tvojega srca.

2.

Prisluhni tankemu zvoku vode, ki se ob prodniku v tisočere kapljice razbije, in tedaj boš doumel, zakaj vedomec nikdar ne spi, četudi nenehno sanja.

3.

Pojdi tja, kjer se nebo dotakne zemlje, in v roži, ki je ne boš poznal, boš našel zlato pot, ki te popelje k tebi, dozorelemu za smrt.

4.

En sam žarek bo šel skoz tvojo dlan, ko se bo igrala z belino snega. In pomlad bo v tvojem domu, ki si ga sezidal iz noči.

5.

Ko stojiš na bregu jezera, ne vrzi kamna na njegovo zrcalno površino. Ker potonil bo v temni rani, ki se nikdar več ne zaceli v tebi.

6.

Ne boj se bolečine, ki prihaja, da preizkusi tvojo svetlobo. Ne želi si večera, če poldan še ni dozorel nad poljem, ki ga moraš obdelati. Bolečina je njegova žetev, ne setev.

7.

Četudi samo sanjaš dež, bo zemlja odžejana in rože opite od daru neba. Ker tvoje sanje so nebo, prek katerega sonce in mesec vozita dneve in noči tvojega budnega življenja, ki se ženi s smrtjo.

8.

Zaželi si, da bodo rane drugih tvoje rane; veseli se bolečine, prihajajoče od drugega vate. Le tega ne dovoli, da bo kesanje drugih tvoja radost.

9.

Videl se boš, ko te več ne bo, in vedel ne boš, kdo si, ki te ni, četudi mrtev, a še vedno živ. Takrat boš prvič spoznal naravo zavesti in minljivost telesa, ki se je raztopilo v jezeru mraku. Čas bivanja se bo prelil v čas spoznanja.

10.

Daruj svoj poslednji dih tistim, ki prihajajo k tebi, da jim solze umijejo oči. Nato zberi njihove solze in s tisočermi očmi boš zrl na obdarovane, ki bodo odhajali.

11.

V vsako besedo položi zrno luči, da ko spregovoriš, tema zapoje v razsvetljenem zboru in se pes prebudi onstran reke.

12.

Kdo si upa prešteti število vdihov, v katerih je bil življenje! In kdo izdihe, s katerimi se je daroval rožam, ptičem, oblakom, ljudem? Če nočeš ali ne moreš šteti, bodi vsaj srečen, ker samo en vdih je še tvoj.

13.

Poslovi se od njih, ki si jih hranil, ki si jih varoval pred ognjem, ki si jim bil oče in mati. Ker sedaj pridejo otroci, ki staršev ne poznajo. Bolečine, ki bodo tvoje telo spremenile v čoln na dnu najtemnejšega oceana.

14.

Je res tvoje telo središče sveta? Če je, potem naj tvoje roke postanejo reke,

rame gore, prsi planjave, trave in holmi; in oči svetli zvezdi na dnu nočnega neba, od koder prihajaš in kamor se vračaš.

15.

Predaj se spancu, ki te opija in vabi v mehko in mračno odsotnost. Ne trudi se z branjem, ker vse, kar bi še prebral – in morda vsega ne bi niti razumel – je že v tvojem snu, bolj resnično od svetlobe tvojih oči.

16.

Nikar se ne tolaži s tem, da je še vedno čas, v katerem boš lahko zaprtih oči razpoznaval utvarno naravo sveta. Glej in čudi se času, ki ga ni več.

17.

Kaj lahko poveš o svobodi? Da ti omogoča, da sredi poldneva ležeš in rečeš: »Zame je sedaj noč!«? Premalo! Svoboda je tista noč, ki jo boš prebedel, ne da bi se zavedel, kdaj se je znočilo, ne, kdaj se bo zdanilo.

18.

Bodi zrcalo nebu in obdarovalo te bo z oblaki, dežjem, ptiči in globino, v katero boš kot lev legel vsako noč, ko bo nad teboj tvoj obraz, brezmejen in čist.

19.

Ne stopaj v toplo naročje utvare, ker iz zmrznjene svetlobe si narejen in ljubezen, ki jo boš tam deležen, bo tvoj konec. Stopil se boš in odtekel navzdol proti neznani reki, izlivajoči se v ocean pozabe.

20.

Če boš prepoznal Prvo Čisto Luč, ki te bo osvobodila tvojega telesa, boš otrok brez staršev, srečen, a ne sirota. Ker vsi bodo zrlji vate kot v nebo, ki se je pravkar zjasnilo, četudi je na zemlji noč, ki ne mine.